Ч. 204. Середа 11 (24) вересня 1902. Рік XII.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адмінїстрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(До ситуациї. — Похорон бельґійскої королевої. — Положенє в Альбанїї. — Ворохобня в Хінї.)*

Нинї прибуває до Відня президент угорского кабінету п. Сель з фаховими мінїстрами на дальші наради з австрийским правительством в справі угоди. Перед приїздом угорских мінїстрів відбуде ся нинї у Відни рада мінїстрів австрийских, де буде сбговорювати ся угода. Кажуть, що на тій радї порішить ся і речинець скликаня австрийского парляменту. — Відкритє нового будинку угорского парляменту відбуде ся дня 7 жовтня першим осїнним засїданем сойму. О годинї 4 по полудни зберуть ся всї члени сойму у президента ґр. Аппонього і підуть спільно оглянути нову палату. Окремого торжества не буде. — Сторонництво независимости зголосило в угорскім соймі дві інтерпеляциї. Именно одну внесе посол Бараш з запитанем, для чого правительство не взяло участи в торжестві Кошута, а другу Піхлер, чому в часї торжества не було на будинку угорскої опери мадярскої хоругви. — Зачувати, що один з визначних членів нїмецкого сторонництва поступового зробив в кругах своїх политичних приятелів предложенє, аби на случай, коли би Чехи вели обструкцию, Нїмцї також розпочали обструкцию в соймі ческім.

При незвичайно численній участи публики відбув ся вчера по полудни похорон бельґійскої королевої в Брукселї. Наплив товпи був так великий, що войско лиш з трудом змогло удержати лад на улицях. О годинї $3^1/_2$ прибув на дворець поїзд з тїлом королевої. Пушочні вистріли звістили приїзд похоронного поїзду. З сальонового ваґона висїла насамперед кн. Климентина а відтак король. Короля витали архієпископи з Мехельн і Брукселї. По винесеню домовини рушив похід до церкви, домовину несли підофіцири горожаньскої ґвардиї. На домовинї вкритій королївским плащем лежала корона. Музика полку ґвардиї грала жалібні марші. По відправленю заупокійного богослуженя зложено домовину в королївских гробах. — Від всїх пануючих домів одержав король Леопольд множество кондоленцийних телеграм. — Wiener Ztg. оголошує цїсарске зарядженє 18-дневної двірскої жалоби по королевій. — В похоронї не брав нїхто з заграничних пануючих родин участи на виразне бажанє короля Леопольда, котрий хотїв, аби на похоронї були лиш найблизші члени родини.

В Альбанїї заносить ся на грізні розрухи. Оногди доносили ми про ворожий виступ Альбанцїв против заснованя російского консуляту в Митровици. Тепер же звіщають, що аґітация веде ся в тім краю і против Австриї. І так віденьска Reichswehr одержала в тій справі цїкаву допись, з котрої подає лише частину, бо в цїлости не надаєсь она до оповіщеня. „Обсада італїяньского консуляту в Янїнї Альбанцями — пишуть до Reichswehr — не означує нїчого иншого як зорґанїзований протест з боку Чорногори; то має послужити слушним поводом до евентуальної інтервенциї в Альбанїї. Треба ще приготовити ся на инші зачіпки, а австрийске правительство повинно пильну бачність звертати на ті події, инакше може бути заскочене немилими несподіванками. Супроти нинїшних обставин було би дуже вказаним, щоби місцевість Теодо була зовсїм замкнена для приватних. Італїяньский консулят в Гружі (Ґравоза) безнастанно пильнує, щоби закуповувати ґрунти в Теодо або наймати, а також Чорногорцї заходять ся коло того, щоби там поселити ся. Коли подумаємо над тим, що Теодо віддалене лише 4 години від Антиварії, то мусимо признати, що таке населюванє невінними політично чужинцями не є таке невинне“. Ті вісти показують, що вульканїчний ґрунт Балканьского півострова може зовсїм несподівано довести до поважного замішаня.

Хіньске політичне товариство „Великого кулака“, або як єго з анґлійска називають, товариство „боксерів“, викликало нову ворохобню в Хінї. Ворохобню придавило хіньске войско і завело вже лад в околици навіщеній ворохобнею, т. є. в місті Ченчавфу. Чотирнайцять участників розрухів покарано смертию. Бюро Райтера доносить, що всїх боксерів, котрі брали участь в уличних бійках, вже арештовано і що всї будуть покарані смертию.

38)

## ФОМА ҐОРДЄЄВ.

*(З російского — Максима Горкого).*

(Дальше.)

„Господи, Господи! — тяжко і гірко думав Фома, чуючи, як туга все сильнійше рве єму серце. — Ось і я також.... цїлком один, як той огонь.... Лише сьвітла нема від мене, а чад.... загар. Хоч би розумного чоловіка стрітити.... Поговорити би з ким.... Цїлком неможливо менї жити одному.... Нїчого не можу.... Коби чоловіка стрітити“....

Далеко, на рїцї, появили ся два великі червоні огнї і високо над ними — третїй. Щось глухо шуміло там, щось чорне порушало ся в напрямі Фоми.

„Пароход іде з долини — подумав. — На нїм може не одна сотка людий... а нїкого з них я не обходжу.... Всї знають куди пливуть.... Кождий має своє дїло.... кождий знає, чого єму треба... а менї чого? І хто менї скаже? Де такий чоловік?“

Огнї парохода відбивали ся в рїцї і дрожали в нїй, осьвічена вода розбігала ся від него з глухим плюскотом і пароход видавав ся велика чорна риба з огненними плетвами....

Минуло ще кілька днів по тій тяжкій ночи і Фома знов загуляв. Лучилось то несподївано і против єго волї. Він рішив був здержати ся від пияньства і пішов обідати в одну з дорогих гостинниць міста, надіючи ся, що в нїй не стрітить нїкого із знакомих товаришів, що вибирали завсїгди для гулятик дешеві і мене приличні місця. Але єго здогад показав ся невірним: він відразу опинив ся в товариско радістних обіймах сина фабриканта горівок, котрий взяв був до себе єго Сашу. Той підбіг до Фоми, обіймив єго і весело засьміяв ся.

— Ось стріча! А я тут третїй день їм і одинокий умираю з нудьги.... В цїлім місті нема нї одного порядного чоловіка, так що я навіть з дневникарями вчера познакомив ся.... Нїчого, нарід веселий... хоч і удавали спершу аристократів і косили ся на мене, але відтак всї до нестями напились.... Нинї то само буде.... кляну ся капіталами вітця! Я вас познакомлю з ними.... Тут є один фейлєтоніст, знаєте.... той, що вас тодї звеличав... Як же він? Веселий собі хлопець.... чорт єго бери! Знаєте, найміти би собі такого для власної розривки?! Дати єму скілько там і прикомандувати до себе... бав! Що? На моїх услугах був один куплєтист, нїчого, знаєте, весело з ним було.... Бувало я єму закомандую: „Римский, давай співати куплєти!“ Він розпічне, прямо кажу, аж живіт надірвеш. На жаль, утїк кудись.... Обідали?

— Нї ще.... А що Александра? — спитав Фома, троху оглушений голосною бесїдою того високого, розпущеного молодця з червоним лицем і в пестрій одежи.

— Н-ну, знаєте — зморщив ся той — та вата Александра.... дрянь! Якась така дивна... нудно з нею, чорт єї бери! Холодна як жаба, брр! Нї, я єї прожену....

— Холодна, то правда — сказав Фома і задумав ся.

— Кождий чоловік повинен робити свою роботу порядно — поучаючо сказав син фабриканта горівок.. . — Ну, випємо горівки?

Випили. І, розуміє ся, попились.

Вечером в шинку зібрала ся велика і голосна компания і Фома, пяний, але сумний і тихий, говорив до неї лепочучим язиком.

— Я так розумію: одні люди.... черви, другі.... воробцї.... Воробцї, то купцї.... Они клюють червяків.... Так вже їм суджено.... Они потрібні... А я.... і всї ви нї дочого.... Ми живемо без порівнаня.... і без оправданя.... цїлком неоглядно. І нас цїлком не треба.... Але і ті і всї.... длячого? То треба зрозуміти.... Братя, ми всї потрісkаємо.... їй Богу! А длячого? Длятого, що в нас всьо непотрібне.... і цїле наше житє непотрібне! Братя! Я плачу.... на що мене потрібно? Не треба мене.... щоби я помер. Ох, хочу померти....

І він плакав рісними, пяними сльозами. До него присїв ся якийсь пяненький і маленький чорний чоловічок і щось єму нагадував, лїз цїлувати ся з ним і кричав, стукаючи ножем по столї:

О 70 миль від міста стоять анґлійскі і французскі кораблї; в містї стоїть віддїл французского війска. Слїдство в справі мордів виказало, що виновниками смерти двох місионарів є коменданти хінських війск в Ченчавфу і Гонаві, котрі не хотїли взяти їх під свою опіку. Мандарини убили вже 8 людий.

## Новинки.

*Львів дня 23 го вересня 1902.*

— **Перенесеня.** Wiener Ztg. вповіщує: П. Міністер судівництва переніс судових ад'юнктів: Алекс. Козловского з Нового Села до Будзанова, Вяч. Чайковского з Мільницї до Долини, Ів. Перацкого з Мостиск до Самбора, Ів. Масляка з Обертина до Солотвини, дра Вікт. Слоневского з Галича до Станиславова, Дим. Островского зі Зборова до Нового села, Мар. Островского з Солотвини до Галича, Вікт. Наймана з Будзанова до Теребовлї, Єл. Явицкого з Долини до Сколього, дра Мар. Малевского з Заболотова до Ярослава, Жигм. Бухельта з Глиняи до Яворова, Евст. Юрчиньского з Нового села до Чорткова, Вит. Глявотого з Вишнївчика до Коломиї, Богд. Монцїбовича з Лютовиск до Галича, Володим. Жеґестовского з Долини до Мостиск, Ант. Щудловского з Боринї до Олеська, Володим. Сокальского з Борщева до Глинян

— **Леґати бл. п. Кардинала Сембратовича.** З фондів записаних бл. п. Кардиналом Сембратовичем для руских бурс Архидиецезиї львівскої призначили екзекутори тестаменту на засїданю 18 вересня 1902:

| | | кор. |
|---|---|---|
| 1. | для рускої бурси в Тернополи | 8000 |
| 2. | „ „ „ в Стрию | 5000 |
| 3. | „ „ „ в Бережанах | 4000 |
| 4. | „ „ „ в Бродах | 2000 |
| 5. | „ рускою товариства педаґ. у Львові на бурсу ім. Кардинала Сембратовича | 12000 |
| 6. | „ тов. „Руслан“ | 3000 |
| 7. | „ „Шкільна Поміч“ | 2000 |
| 8. | „ рускої бурси реміснячої у Львові | 2000 |
| 9. | „ бурси дяківскої у Львові | 1000 |
| 10. | „ інститута сьв. Николая | 1000 |
| 11. | „ тов. руска захоронка у Львові | 1000 |
| 12. | „ рускої бурси в Рогатинї | 300 |
| 13. | „ „ „ в Ходорові | 500 |
| 14. | „ „ „ в Калуши | 500 |

При тім висказано бажане, щоби підмоги, удїлювані ученикам, не були уважані за даровизну, але за позичку, котру побіраючі зобовязують ся звернути в часї можливо найкоротшім, наколи дійдуть до становиска.

— **На стипендийний фонд ім. митрополита А. Шептицкого,** що має заснувати ся в Станиславові і служити для образованя селян - на примірних господарів, зібрано з поменших жертв в I. половинї 1902 року — дальші складки в квотї 313 К 80 с.

— **Міліонова дефравдация.** Дефравдант Єлїнек пропав без слїду і доси не можна було его відшукати анї живого анї мертвого. У Відни начало було оногди переконане, що Єлїнек відобрав собі жите. Поліция робить пошукуваня в обох напрямах, щоби зловити дефравданта або живого, або знайти его трупа. Єлїнек був жидом і можна припускати, що він з хитростию звичайною у жидівских дефравдантів обдумав добре все наперед і ледви чи відобрав собі жите; скорше здаєсь втїк. Єлїнек був також касиєром задаткового товариства урядників Лендербанку, а при отвореню каси знайдено в нїй чверть міліона корон. Замітне то, що в касї тій була більша сума заграничними грішми, американьскими долярами і анґлійскими фунтами. Єсть длятого здогад, що Єлїнек вже наперед приготовив собі заграничні гроші, щоби опісля не мати клопоту з міняням. Дехто здогадує ся, що Єлїнек єсть тепер вже в Льондонї, де мав зложені гроші. Оногди згадали ми вже коротко, що арештовано у Відни директора електричного підприємства, якогось Полляка, котрий знав о спроневіреню Єлїнека і використував его. Здаєсь, що то був лиш тихий спільник Єлїнека. За спроневірені гроші заложили они були фабрику електромобілїв, котрої директором був Полляк. У фабрицї було занятих 175 робітників і 30 урядників. По арештованю Полляка, фабрику замкнено. В суботу о 6 год. вечером виплачено урядникам місячну, а робітникам тижневу платню і відправлено їх. Опісля комісар поліциї опечатав всї бюра і замкнув та запечатав цїлу фабрику. По втечи Єлїнека і замкненю Полляка перестануть ходити у Відни так звані самоїздні або автомобільні фіякри, котрі завела тиха спілка Єлїнек і Поляк за спроневірені гроші. Річи, які найдено в Кремс над Дунаєм, були ті самі, в яких Єлїнек втїк. Був отже здогад, що він там втопив ся в рiцї. Перешукано гаками дно ріки, але трупа не знайдено. Може дуже легко бути, що Єлїнек тут лиш перебрав ся і втїк, лишаючи одїнє, щоби тим способом збаламутити поліцию.

— **Мишача язва.** В сторонах коло Куликова так миши пільні і щурі розмножили ся, що нищать всї плоди на поли і гумнах. Миши кинули ся не лиш на засіви і стирти в поли, але навіть і на обійстя селяньскі та лїзуть і до хати, а люди просто не знають, як давати собі раду. Плуги виорюють множество мишачих гнїзд. Яка велика появила ся маса миший, можна найлїпше із сего побачити, що осьмеро дїтий до кількох годин забило палицями 700 штук.

— **Звичайні загальні збори** членів жіночої спілки промислової „Труд“ відбудуть ся у Львові в льокали товариства, Ринок 39 перший поверх дня 31 н. ст. жовтня 1902 р. о год. 4 з полудня зі слїдуючим порядком дневним: 1) Відкрите і вибір предсїдателя зборів. 2) Справоздане ради управляючої з дїяльности товариства за час від его заснованя до 30 червня 1902. 3) Справоздане і внесене комісиї контрольної. 4) Вибір двох членів ради на місце вильосованих і одного на місце уступившого. 5) Вибір комісиї контрольної на рік адм. 1902/3. 6. Інтерпеляциї і внесеня членів. Леґітимациєю для членів служать їх книжочки удїлові.

— **Пес добродїєм.** Сими днями згинув в Льондонї пес — добродїй людскости. Тім — так було на імя псови — носить на шиї малу скарбонку з написею: „Жертви для вдовиць і сиріт по слугах желїзничих“. Тім умів дуже зручно збирати жертви. Скоро лиш приїхав який поїзд, то він зараз біг до ваґонів а особливо пильнував ваґони I і II кляси, так само крутив ся уперто коло людий лїпше одягнених і не уступив ся доти, доки аж єму не кинули який гріш до скарбони. Обчислено, що той псиско призбирав за кілька лїт около 20.000 корон. Тім збирав гроші також по містї і знаний був в цїлім Льондонї. Теперішний король Едвард кілько разів побачив пса зі скарбонкою, все вкинув якусь монету до неї.

---

— Правда! Мовчати! Здорове слово! Дайте слово слонам і мамутам безладу житя! Говорить сьвяті річи проста руска совість! Ричи, Ґордєєв! Ричи на всьо!.... І він знов чіпляв ся за плечі Фоми і лїз на груди до него, піднимаючи до его лиця свою круглу, чорну, гладко острижену голову, що безнастанно вертїла ся на его плечах на всї сторони так, що Фома не міг приглянути ся его лицю, сердив ся на него за то і все відтручував его від себе та роздразнено кричав:

— Не лїзь! Де твоя пика? Геть від мене!

Довкола них роздавав ся оглушаючий, пяний реґіт і задихуючись від него, син фабриканта горівок ревів до когось захриплим голосом:

— Ходи до мене! Сто рублїв на місяць. харч і мешкане! Честне слово. Плюнь на ґазету.... я дам більше!

---

І всьо колисало ся з боку на бік плавними, филястими рухами. Люди то віддалювали ся від Фоми, то приближали ся до него, стеля опускала ся, а поміст піднимав ся до гори, і Фомі здавало ся, що его сейчас роздавить, розібє Відтак почув він, що кудись пливе, по безкраій, широкій і розбурханій рiцї і хитаючи ся на ногах, почав зі страхом кричати:

— Куди ми пливемо? Де капітан?

Єму відповів голосний, безглуздий сьміх пяних людий і різкий, противний крик чорного чоловіка:

— Правда-а! Всї ми без керми і без вітрил.... Де капітан? Що? Ха-ха-ха!

---

Фома очуняв від тої мари в маленькій комнатцї з двома вікнами і перше, на чім задержали ся его очи, було сухе дерево. Оно стояло під вікном; грубий пень его, з облїзлою корою і гнилою серединою загороджував сьвітлу доступ до комнати, криві і чорні галузи без листя сумно і безсильно розпростерли ся у воздусї, і колишучись, тихо і жалібно скрипіли. Падав дощ, по шибах лїзли є потоки води, було чути, як она тече з даху на землю і хлюпає. До того плачучого звука прилучав ся другий тонкий, безнастанно перевиваючий ся скорий скрипіт пера по папері і якесь воркотанє.

З трудом обернув Фома на подушцї болючу і тяжку голову і побачив маленького, чорного чоловіка, що сидячи за столом скоро водив пером по папери, одобряючо притакував круглою головою, вертів нею на всї сторони, здвигав заедно плечима і цїлим своїм маленьким тїлом, одїтим лиш в штани і нічну сорочку, безнастанно порушав ся на кріслї, немов би єму було горячо сидїти, а встати чомусь не міг. Лїва его рука, худа і тонка, то сильно потирала чоло, то робила у воздусї якісь незрозумілі знаки; босі ноги шурували по помостї, на шиї дрожала якась жила і навіть его уши рушали ся. Коли его лице обертало ся до Фоми, Фома бачив тонкі губи, що шептали щось, острий ніс, що звисав над рідкими вусиками і ті вусики, що скакали до гори кождий раз, коли чоловічок усьміхав ся.... Его лице було жовте, опухле, поморщене і чорне, живі, блискучі очка видавали ся на нім чужими.

Утомившись глядїти на него, Фома став поволи водити очима по комнатї. На великих гвоздях вбитих в еї стїни, були понатикані купи ґазет, від чого здавало ся, що стїни покриті пухлиною. Стеля була оклеєна колись білим папером; папір понадував ся міхурами, попукав, відстав і висїв брудними клаптями; на помостї валяла ся одїж, чоботи, книжки, подертий папір.... Цїла комната робила таке вражінє, немов би еї облито окропом.

Малий чоловік кинув перо, нахилив ся над столом, сильно забубнив по краю его пальцями рук і тихонько слабеньким голосом засьпівав якусь салдатску пісню.

Фома тяжко зітхнув і сказав:

— А.... зельтерскої би випити.... не можна?

— Ага! — крикнув скоро чоловічок і зіскочивши з крісла, опинив ся коло широкої софи, обитої цератою, на котрій лежав Фома. — Здоров, товаришу! Зельтерскої? Можу! З коняком чи так?

— Лїпше з коняком.... — сказав Фома, стискаючи єму простягнену суху і горячу руку і уважно вдивляючись в лице малого чоловіка....

— Єґоровна! — крикнув той в двері і обертаючи ся до Фоми, спитав: — Не пізнаєш, Фома Іґнатич?

— Пригадую собі.... щось.... немов стрічали сь.

— Чотири роки тревала та стріча.... але то давно було.... Єжов....

— Господи! — крикнув Фома з зачудованєм піднявши ся на софі. — Чи то ти?

— Я, брате, часами сам не вірю в то, але то дійстний факт; єсть щось таке, від чого сумнів відскакує, як каучуковий мяч від желїза....

Лице Єжова сьмішно викривило ся і руки чогось почали ощупувати груди.

— Н-н-ну! — протягнув Фома. — Ось як постарів ти! — А-я-яй! Кількож тобі лїт?

— Трийцять....

— А так як би пятьдесять.... сухий, жовтий.... Видко не солодко жити? І пеш ось....

Фомі було жаль бачити веселого і живого шкільного товарища таким обідраним і в тій норі, що мов би розпухла від попарення. Він глядів на него, сумно моргав очима і видів,

Тіма тепер випхають і примістять в однім з музеїв, а так само і єго будка, в котрій він звичайно ночував на двірци, має бути схована на память.

— **Кравці побили ся.** В неділю рано мали відбути ся в салі „Звізди" при ул. Францішканській у Львові збори членів Каси кравецких помічників. Предметом мав бути вибір нового виділу та евентуальне розвязане товариства. Сейчас по отвореню зборів настала суперечка межи двома противними партиями, так що комісар мусів розвязати збори. Коли зібрані вийшли на улицю, настала між ними спершу суперечка а опісля прийшло до бійки на палиці, парасолї, кулаки і т. и. Бійка була завзята, бо кількох челядників побито до крови. Раненими заняла ся ратункова стация, а полиция списала з ними протокол.

— **З голоду і нужди.** З Праги доносять: Жінка робітника, Анна Горачекова, допустила ся з розпуки страшного вчинку: підрізала бритвою горла троїм своїм дітем, а відтак сама тою бритвою так покалїчила ся, що нема надії удержати її при житю. Чоловік її від довшого часу судить у вязници в Ічині, а она з дітьми лишила ся в страшній нужді. Матір і діти через три дні не мали нічогісенько в роті і тогди взяла ся її така розпука, що она постановила зробити смерть дітем і собі.

— **Переполох в церкві.** З Ню-Иорку доносять о страшній катастрофі. В Бермінґемі в північній Америці відбували ся збори муринів баптистів. Підчас бесіди якогось мурина учителя прийшло було в церкві межи кількома муринами до бійки. Хтось тогди крикнув „Горить!" і на той крик яких 2000 людий кинулось втікати. Настала страшна сцена. Одні дусили других, а хто серед того заколоту впав на землю, вже більше не встав. Люди людий потолочили або задушили, ломлячи їм при тім ребра. З дітий, які були під ту пору в церкві, ані одно не лишило ся живе. Згинуло разом 100 людий а 180 єсть тяжко покалїчених.

— **Убийство в Больонї.** З Риму доносять під датою 19 с. м., що убийника ґр. Бонмартінїго, адвоката Туллїо Муррі, арештовано в Аля на австрийско-італїяньскій границі. Тепер вже річ певна, що убийства того недоконано в цїли рабунку. Цїла ся істория розгриває глубоку моральну гниль, яка проявила ся серед людий, що зачисляли себе до найвисших кругів суспільносли. Кажуть, що ґрафиня Бонмартінї не лиш поза плечима мужа любила з молодим лікарем дром Секкім, але жила й з рідним братом і се іменно стало ся причиною убитя ґр. Бонмартінїго.

— **Помер** др. Іван Павликов, старший зелїзничий лікар в Сараєві, в Боснї, син крилошанина і пароха Успеньскої церкви у Львові, дня 17 с. м. в 51-ім році житя.

## Телєґрами.

**Відень** 23 жовтня. Wiener Ztg. оповіщує додаткову заяву до заключеного між Австро-Угорщиною а Анґлією договору в справі взаїмного видавання злочинців.

**Франкфурт** 23 жовтня. Frankfurter Ztg. доносить з Нового Йорку, що тамтої ночи був новий вибух вулькана Суфріери на острові сьв. Вінкентия.

**Константинополь** 23 вересня. Зелїзничі шини на шляху Митровиця-Вучітро на значній просторони зірвані. Підозрівають о то Альбанців намовлених Болїєтіначем.

**Берлин** 23 вересня. Тутешні часописи заповідають на найблизший час значне помножене піхоти, а одночасно скорочене лїт служби войскової та значне підвисшене войскового буджету.

**Новий Йорк** 23 вересня. Президент Рузвельт виголосив в Сінсінатті бесіду против трестів.

---

як лице Єжова все дрожить а очка горять роздражненем. Єжов відкорковував фляшку з водою і занятий тим, мовчав, стиснувши фляшку колінами і дармо силуючись витягнути з неї корок. І та єго слабосильність також тронула Фому.

— Н-так, висcало тебе житє... А учив ся... Видко і від наук чоловікови мало помочи — задумчиво говорив Гордєєв.

— Пий! — сказав Єжов, що аж поблїд від умученя і подав єму склянку. Відтак він потер чоло, сів на софу коло Фоми і промовив:

— Науку лиши! Наука то божий напиток... але поки що він ще не надає ся до ужитку так як горівка неочищена від сивушної отруї. Для щастя чоловіка наука ще не готова, друже... і живих людий, що її уживають, лиш голови болять.... ось як нас з тобою тепер... Ти що так неосторожно пєш?

— Я?... А що маю діяти? — спитав Фома, усьміхаючи ся.

Єжов питаючо з прижмуреними очима поглянув на Фому і сказав:

— Беручи твоє питанє разом з тим всім, що ти вчера молов, чую моєю душею, що ти, друже, також не від радости веселиш ся...

— Ех! — тяжко зітхнув Фома, встаючи із софи. — Яке моє житє? Так шось... погане... Живу один... нічого не розумію.... а чогось хоче ся... плюнути на всьо хоче ся і пропасти куди небудь! Утїк би від всього... Нудьга!

— То цікаво! — сказав Єжов, потираючи руки і завертївшись. — То цікаво, коли то правда, бо доказує, що сьвятий дух невдоволеня з житя проник вже і в купецкі спальні... в безнадійний стан душ, утоплених в товстих капусняках, в озерях чаю і прочих плинах... Ти менї розкажи всьо по порядку... Я, брате, напишу тобі роман....

— Менї казали, що ти вже й написав щось про мене? — з цікавостию спитав Фома і ще раз уважно поглянув на старого товариша, не розуміючи, що може написати він, такий нужденний...

— Написав. А ти читав?

— Нї, не довело ся...

— А щож тобі говорили?

— Що немов ти добре мене виганьбив.

— Гм... А тобі не цікаво самому прочитати? — допитував Єжов уперто оглядаючи Гордєєва.

— Я прочитаю! — обіцював Фома, чуючи, що єму ніяково перед Єжовим і що Єжова немов би обиджує таке відношене до єго писань. — Бо й справдї, атже цікаво, коли про мене писано... додав він, добродушно усьміхаючись до товариша.

Але, кажучи, то він не чув ніякої цікавости і говорив лиш із за співчутя для Єжова. Він відчував що пише: хотів знати, що за чоловік Єжов і длячого він став таким знищеним?

Та стріча родила в нїм тихе і добре чувство, викликувала спомини о дитиньстві і они відживали тепер в єго памяти, мигали як маленькі огники, сьвітячи єму слабо з далекої минувшини.

Єжов підійшов до стола, на котрім вже стояв кипячий самовар, мовчки налив дві склянки густого як дьоготь чаю і сказав до Фоми:

— Иди, пий чай... I розкажуй про себе...

— Не маю що розказувати... Я нічого в житю не видів... Пусте було моє житє! Лїпше розкажи ти менї про себе... ти все таки більше від мене знаєш.

(Дальше буде).

---



**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).